

Ár 2016, föstudaginn 8. apríl, er fundur haldinn í úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki.

Mætt eru: Haukur Guðmundsson, formaður, Geir Arnar Marelsson, Hildigunnur Hafsteinsdóttir, Jóhann Tómas Sigurðsson og Unnur Erla Jónsdóttir.

Fyrir er tekið **mál nr. 3/2016:**

A
gegn
F.

og kveðinn upp svohljóðandi

ú r s k u r ð u r :

I.

Málsmeðferð.

Málsaðilar eru A, hér eftir nefndur sóknaraðili, annars vegar og F, hér eftir nefndur varnaraðili, hins vegar.

Málið barst úrskurðarnefndinni þann 13. janúar 2016, með kvörtun sóknaraðila, dags. sama dag. Með tölvupósti nefndarinnar, dags. 15. Janúar 2016, var kvörtunin send varnaraðila og honum gefinn kostur á að tjá sig um hana og skýra sjónarmið sín. Svör varnaraðila bárust með tölvupósti dags. 9. febrúar 2016. Var bréfið sent sóknaraðila, með tölvupósti nefndarinnar, dags. 10. febrúar 2016, og honum gefinn kostur á að koma á framfæri athugasemdum sínum. Athugasemdir sóknaraðila bárust með bréfi, dags. 11. mars 2016.

Málið var tekið fyrir á fundi nefndarinnar þann 8. apríl 2016.

II.

Málsatvik.

Þann 7. nóvember 2007 tók B, lán að fjárhæð kr. 8.300.000 hjá FF nr. X. Faðir hans, sóknaraðili, A, veitti veð í eign sinni, Y. Undirritaði hann bakhlið veðskuldabréfsins þar sem segir: „Ég undirritaður hef kynnt mér efni bréfs þessa og geri mér grein fyrir í hverju ábyrgð mín sem veðleyfisgjafa er fölginn og tel hana samrýmast greiðslugetu minni. Jafnframt hef ég kynnt mér upplýsingabækling um ábyrgðir og efni gildandi samkomulags um notkun ábyrgða á skuldum einstaklinga.“

Skuldari, B, undirritaði skjalið „Greiðslumat vegna lántöku“ þar sem fyllt hefur verið inn í dálkinn „Önnur föst útgjöld“ með ýmsum fjárhæðum vegna einstakra mánaðarlegra útgjalda, ásamt því að hakað er í þar til gerðan reit fyrir liðinn „Launaseðlar síðustu þriggja mána“ á lista yfir þau gögn sem þurfa að fylgja svo að greiðslumat geti farið fram. Á hinn bóginn var ekkert fyllt inn í þetta eyðublað fyrir greiðslumat með upplýsingum um tekjur, almennan framfærslukostnað. Í málinu liggur einnig fyrir útskrift úr tölvukerfi varnaraðila með fyrirsögninni „Fjárhagsyfirlit“. Þar hafa verið færðar inn upplýsingar í þar til gerða reiti um tekjur, framfærslukostnað, greiðslubyrði lána o.fl. fyrir lántakann B og maka hans. Niðurstaðan úr útreikningum skjalsins er sú að kr. 105.603 skorti á að mánaðartekjur þeirra dugi fyrir útgjöldum fyrir

lánveitingu en kr. 161.103 eftir lánveitingu. Þá kemur fram á þessu skjali að skuldir viðkomandi eru lítillaga umfram eignir.

Þá liggur fyrir skjalið „Niðurstæða greiðslumats“. Á það hefur verið prentuð svofelld yfirlýsing „Niðurstæða greiðslumats bendir til þess að lántakandi geti efnt skuldbindingar sínar miðað við núverandi fjárhagsstöðu“. Jafnframt hefur orðið „ekki“ verið handskrifað ofan í textann til að snúa við merkingu hans og eru upphafsstafir sóknaraðila ritaðir þar við. Skjalið er undirritað af sóknaraðila dags. 29. nóvember 2007 og staðfestir hann með undirritun sinni að hann hafi fengið og kynnt sér bækling um sjálfskuldarábyrgðir og lánsveð.

III.

Umkvörtunarefni.

Samkvæmt liðnum „Kröfur“ á kvörtunareyðublaði sóknaraðili segir: „Þess er krafist að veðábyrgð [A] á eigninni [Y], verði aflétt á grundvelli 1. og 2. mgr. 36. gr. laga nr. 7/1936 um samningsgerð, umboð og ógilda löggerninga sökum þess að ekki var farið að reglum samkomulags um notkun ábyrgða á skuldum einstaklinga frá 7. nóvember [svo] 2001 (hér eftir samkomulagið).“

Í 1. mgr. 3. gr. samkomulagsins, komi fram að skylt sé að meta greiðslugetu greiðanda þegar veð er sett til tryggingar fjárhagslegri skuldbindingu, nema ábyrgðarmaður óski sérstaklega eftir því með skriflegum hætti að svo verði ekki gert. Í máli þessu hafi ábyrgðarmaður ekki borið fram slíka ósk og í ljósi þess hafi FF verið skylt að meta greiðslugetu hans. Í 3. mgr. 3. gr. komi fram að ávallt sé skylt að meta greiðslugetu skuldara þegar ábyrgð ábyrgðarmanns á skuldum viðkomandi skuldara nemi meira en kr. 1.000.000. Skuld sú sem um ræði í máli þessu sé kr. 8.300.000 og með vísan til þess hafi FF jafnframt verið skylt að meta greiðslugetu skuldara áður en ábyrgðarmaður gekkst í ábyrgð fyrir skuldinni. Verði varnaraðili að bera hallann af því að greiðslumat hafi ekki farið fram.

Í 3. mgr. 4. gr. samkomulagsins komi fram að tryggja skuli að ábyrgðarmaður geti kynnt sér niðurstöðu greiðslumats áður en hann gengst í ábyrgðina, enda liggi fyrir að greiðandi hafi samþykkt það. Ef niðurstæða greiðslumats bendi til að greiðandi geti ekki efnt skuldbindingar sínar, en ábyrgðarmaður óski eftir að lán verði veitt engu að síður, skuli hann staðfesta það skriflega. Sóknaraðili vísar til þess að hann hafi ekki skrifað undir slíka staðfestingu og þess fyrir utan hafi ekkert greiðslumat verið framkvæmt sem hann hefði getað kynnt sér.

Ábyrgðarmaður hafi þó skrifað undir skjal með yfirskriftinni „Niðurstæða greiðslumats“. Hins vegar sé umrætt skjal afar villandi en þar segir eftirfarandi: „Niðurstæða greiðslumats bendir til þess að lántakandi geti efnt skuldbindingar sínar miðað við núverandi fjárhagsstöðu“. Við þessa fullyrðingu sé búið að handskrifa orðið „ekki“ og hafi ábyrgðarmaðurinn verið beðinn um að rita upphafsstafi sína við orðið „ekki“. Samkvæmt þessu hafi ábyrgðarmaðurinn í raun verið að skrifa undir skjal þess efnis að greiðslumat hafi verið neikvætt, en samt sem áður hafi ekkert greiðslumat verið framkvæmt og ábyrgðarmaður hafi þannig eðli málsins samkvæmt ekki fengið tækifæri til þess að kynna sér efni greiðslumatsins líkt og hann hafi átt rétt á skv. 3. mgr. 4. gr. samkomulagsins. Í ljósi þess að skjalið hafi verið uppsett með þessum hætti verði það að teljast afar villandi og óskýrt og uppfylli á engan máta þær kröfur sem gera megi til fjármálastofnanna um gagnsæi og skýrleika. Ljóst sé að FF hafi ekki fylgt reglum samkomulagsins og því verði ábyrgðin að teljast ólögumæt og beri að fella hana niður.

Til stuðnings kröfum sóknaraðila vísar hann til úrskurðar nefndarinnar í máli nr. 8/2012 en niðurstæðan þar hafi verið að ógilda ætti veðsetningu fasteignar sóknaraðila þar sem ekki hafi farið fram greiðslumat í samræmi við 3. gr. samkomulagsins. Einnig

megi nefna mál nr. 50/2013 en í því máli hafði fjármálastofnun hvorki framkvæmt greiðslumat á skuldara né leitað eftir staðfestingu ábyrgðarmanna í samræmi við 3. mgr. 4. gr. samkomulagsins. Niðurstaða málsins hafi verið sú að eðlilegt væri að ógilda ábyrgðirnar.

Að lokum vísar sóknaraðili til þess að um sé að ræða samning milli banka annars vegar, sem sé fjármálafyrirtæki með mikla sérfræðilekkingu, og hins vegar einstakling sem sé í mun lakari samningstöðu. Í ljósi þess og alls sem að framan sé rakið sé farið þess á leit með vísan til 1. og 3. mgr. 36. gr. laga nr. 7/1936 um samningsgerð, umboð og ógilda löggerninga að veðábyrgð A á fasteigninni Y verði felld niður, enda liggi fyrir að ósanngjarnt sé og andstætt góðri viðskiptavenju að byggja á ábyrgðaryfirlýsingunni þar sem hún fari í berhögg við 3. og 4. gr. samkomulagsins.

Í viðbótarathugasemdum krefst sóknaraðili þess að málið verði tekið til efnislegrar meðferðar hjá nefndinni og hafnar kröfum varnaraðila um frávísun. Sóknaraðili hafi nú skilað inn umboði. Þar að auki byggir sóknaraðili á því að með tölvupósti þann 5. janúar 2016 hafi málið verið borið undir lögfræðing C hjá D. Þá hafi honum verið tilkynnt um kvartanir sóknaraðila, þ.e. að grunur væri um að ekki hafi verið staðið rétt að greiðslumati vegna veðsetningarinnar á Y og hann hafi verið upplýstur um að málið væri í skoðun hjá lögmanni sóknaraðila. Á þessum tímamarki hafi ekki verið tekin ákvörðun um hvort farið yrði með málið til nefndarinnar heldur hafi verið beðið eftir svörum frá varnaraðila. Gögn málsins hafi verið send til D og hann upplýstur um að möguleiki væri á því að farið yrði með ágreininginn til nefndarinnar ef þess þyrfti. Þess hafi jafnframt verið óskað að uppboðinu yrði frestað á meðan málið væri til skoðunar hjá lögmanni sóknaraðila og eftir atvikum til meðferðar hjá nefndinni. D hafi sent tölvupóst þar sem fram hafi komið að hann myndi skoða málið með varnaraðila en síðar barst póstur þess efnis að fyrirtökunni yrði frestað á meðan málið væri til meðferðar hjá nefndinni.

Af ofangreindum viðskiptum megi því ráða að ágreiningurinn hafi verið borinn undir varnaraðila og kröfur sóknaraðila hafi ekki verið samþykktar. Hins vegar hafi það bersýnilega verið samþykkt af hálfu varnaraðila að fara með ágreininginn til nefndarinnar enda hafi verið fallist á það að fresta uppboðinu á meðan að nefndin myndi fjalla um málið. Þannig hafi varnaraðili ekki gert gangskör að því að hefja viðræður í tilefni af kvörtunum sóknaraðila, hafi ekki boðið sættir eða samið um aðra framvindu málsins þótt fullt tilefni hafi verið til þess að mati sóknaraðila. Í ljósi þess vísar sóknaraðili til þess að skilyrði málsmeðferðar sé uppfyllt og þess sé krafist að málið verði tekið til efnislegrar meðferðar.

Sóknaraðili hafnar rökum varnaraðila um tómlæti og vísar til þess að varnaraðili eigi að bera hallann af þeim vanköntum sem hafi verið á framkvæmd greiðslumatsins enda hafi varnaraðila verið skylt að greiðslumeta skuldara láns og kynna honum niðurstöður greiðslumatsins áður en sjálfskuldarábyrgð hafi verið sett til tryggingar fjárhagslegri skuldbindingu, sbr. 3. mgr. 3. gr. samkomulags. Hafa verði í huga að FF hafi verið aðili að samkomulaginu og hafi því vitað mæta vel að honum hafi verið skylt að greiðslumeta lántaka en sóknaraðili hafði hins vegar ekki vitneskju um þessa skyldu. Í ljósi þess þyki sóknaraðila það afar óeðlilegt að bankinn byggi á tómlæti hans. Jafnframt beri að hafa í huga að samkvæmt samkomulaginu komi hvergi fram að ábyrgðarmenn og skuldarar þurfi að gera athugasemdir við framkvæmd lánveitingar innan ákveðins tímaramma og þegar horft sé til markmiða samkomulagsins verði það að teljast ótækt að réttur ábyrgðarmanns til þess að bera fyrir sig slíka vankanta á lánveitingu verði takmarkaður með þessum hætti.

IV.

Athugasemdir varnaraðila.

Varnaraðili krefst þess að kröfu sóknaraðila verði hafnað. Ekki eru settar fram aðrar kröfur af hálfu varnaraðila

Í greinargerð varnaraðila kemur þó fram að hann telur að vísa verði kröfu sóknaraðila frá, því samkvæmt fyrirleggjandi gögnum hafi lögmaður lagt fram kvörtunina og gert kröfur fyrir hönd sóknaraðila. Hafi hann gefið nefndinni samþykki fyrir því að hún fái öll gögn í hendur sem málið varði frá varnaraðila. Þrátt fyrir það liggi ekki fyrir undirritað eða vottað umboð frá sóknaraðila lögmanninum til handa. Í ljósi umboðsskorts lögmannsins og skorts hans á lögvörðum hagsmunum telur varnaraðili ekki annað fært en að vísa frá kröfu sóknaraðila.

Varnaraðili vísar enn fremur til 5. gr. samþykkta nefndarinnar. Samkvæmt ákvæðinu sé það skilyrði fyrir meðferð úrskurðarnefndar að fjármálafyrirtæki hafi hafnað kröfu viðskiptamanns. Framlögð gögn sóknaraðila sanni ekki að hann hafi beint kröfum sínum að varnaraðila og að þeim hafi verið hafnað.

Verði ekki fallist á frávisun málsins krefst varnaraðili þess að kröfu sóknaraðila verði hafnað. Varnaraðili byggir á því að samkomulag um notkun ábyrgða á skuldum einstaklinga hafi hvorki lagagildi né feli í sér ófrávíkjanlegar formreglur sem sjálfkrafa hafi þær afleiðingar að ógilda beri ábyrgðaryfirlýsingu hafi samkomulaginu ekki verið fylgt til hlítar. Það sé afstaða varnaraðila að meta þurfi allar aðstæður við lánveitingu, samning aðila og önnur atriði sem varpað geti ljósi á hvort ógilda beri ábyrgðaryfirlýsingu og þá í samræmi við 36. gr. samningalaga. Vísar varnaraðili til dóms Hæstaréttar frá 21. október 2010 í máli nr. 116/2010, en að mati varnaraðila styrkir niðurstaða dómsins afstöðu varnaraðila um að skoða þurfi atvik máls og aðstöðu málsaðila í hverju máli fyrir sig sérstaklega í ljósi áður nefndrar 36. gr. laganna. Þá sé jafnframt vísað til úrskurðar nefndarinnar í máli nr. 10/2011.

Í máli því sem hér sé til umfjöllunar liggi fyrir að greiðslumat hafi verið framkvæmt vegna lántöku skuldara í samræmi við 3. gr. samkomulagsins, sbr. skjal merkt „*Fjárhagsyfirlit*“. Greiðslumatið hafi verið neikvætt og hafi athygli sóknaraðila sérstaklega verið vakin á því, sbr. skjal merkt: „*Niðurstaða greiðslumats*“, þar sem sóknaraðili hafi sérstaklega sett upphafsstafi sína við orðið „*ekki*“ sem hafi verið handskrifað inn í skjalið. Einnig hafi útdráttur úr 3. mgr. 4. gr. samkomulagsins verið í skjalinu. Sé því ljóst að skilyrði síðari málsl. 3. mgr. 4. gr. samkomulagsins hafi verið fullnægt í málinu. Þá hafi verið tiltekið í skjalinu að meira en helmingi lánsfjárhæðar yrði varið til greiðslu á skuldum lántaka hjá FF. Samkvæmt skjalinu hafi sóknaraðili jafnframt ritað undir svohljóðandi yfirlýsingu: „*Sjálfskuldarábyrgðar-maður/menn og/eða veðsali staðfesta með undirritun sinni að hann/þeir hafi fengið og kynnt sér bækling um sjálfskuldarábyrgðir og lánsveð.*“ Samkvæmt fyrrnefndu veðskuldabréfi hafi sóknaraðili einnig ritað undir svohljóðandi yfirlýsingu: „*Jafnframt hef ég kynnt mér upplýsingabækling um ábyrgðir og efni gildandi samkomulags um notkun ábyrgða á skuldum einstaklinga.*“ Samkvæmt þessu hafi sóknaraðili kynnt sér efni samkomulags um notkun ábyrgða á skuldum einstaklinga og upplýsingabækling um sjálfskuldarábyrgðir áður en hann hafi undirritað umrætt veðskuldabréf, sbr. 4. gr. samkomulagsins. Enn fremur liggi fyrir að lántaki hafi staðfest með undirritun sinni á skjal merkt: „*Greiðslumat vegna lántöku*“ að hann veitti FF heimild til að kynna ábyrgðarmönnum/veðsala niðurstöður greiðslumatsins, sbr. fyrri málsl. 3. mgr. 4. gr. samkomulagsins.

Með vísan til þess sem að framan sé rakið telur varnaraðili að hann hafi í öllum atriðum farið að ákvæðum samkomulags um notkun ábyrgða á skuldum einstaklinga frá 1. nóvember 2001 við framangreinda lánveitingu. Varnaraðili telur jafnframt að

sóknaraðili hafi ekki sýnt fram á að með málatilbúnaði sínum að það sé ósanngjarnt eða andstætt góðri viðskiptavenju að sóknaraðili sé bundinn við samþykki sitt fyrir veðsetningunni. Varnaraðili telur því að sóknaraðili hafi ekki sýnt fram á að skilyrði 36. gr. samningalaga séu uppfyllt til að unnt sé að fallast á kröfu hans.

Framangreindu til viðbótar telur varnaraðili kröfu sóknaraðila um ógildingu umræddrar ábyrgðaryfirlýsingar niður falla vegna tómlætis af hans hálfu. Sóknaraðili hafi ritað undir umrætt veðskuldabréf sem veðsali 29. nóvember 2007 og hafi fyrst verið gerðar athugasemdir við ábyrgðina í janúar sl. eða rúmum átta árum eftir að sóknaraðili hafi gengist í umrædda ábyrgð. Þá hafi sóknaraðili ritað undir skilmálabreytingar á umræddu veðskuldabréfi 4. desember 2008 og 9. júlí 2009 án þess að hafa gert athugasemdir við ábyrgð sína, meintan skort á kynningu greiðslumats eða öðru sem hann hafi talið að gæti leitt til þess að ábyrgð hans væri fallin niður. Vísað sé til dóms Hæstaréttar frá 7. mars 2013 í máli nr. 575/2012. Í dómi Héraðsdóms, sem staðfestur hafi verið í Hæstarétti, hafi sérstaklega verið tekið fram að ábyrgðaraðili hefði sýnt af sér tómlæti með því að hafa ekki haft uppi athugasemdir fyrr en sex árum eftir að hann hafi gengist í ábyrgðina.

Með vísan til alls framangreinds telur varnaraðili veðsetningu sóknaraðila til tryggingar veðskuldabréfi nr. X gilda og beri því að hafna kröfu sóknaraðila.

V.

Niðurstaða.

Ágreiningur aðila lýtur að gildi veðsetningar sóknaraðila á eign sinni við lánveitingu til sonar hans, B.

Með ákvörðun Fjármálaeftirlitsins, var eignum og skuldum FF ráðstafað til FFF. Sóknaraðili tók yfir réttindi og skyldur FFF, sbr. ákvörðun Fjármálaeftirlitsins.

Varnaraðili telur óhjákvæmilegt að málinu verði vísað frá, bæði vegna umboðsskorts ogá grundvelli 5. gr. samþykkta nefndarinnar, þar sem segir að það sé „skilyrði fyrir meðferð úrskurðarnefndar að fjármálaþyrirtæki hafi hafnað kröfu viðskiptamanns eða ekki hafi tekist að leysa málið með sátt innan fjögurra vikna frá því að viðskiptamaður lagði málið fyrir fjármálaþyrirtæki.“

Nefndin telur að það hafi verið mjög óheppilegt að krafa sóknaraðila hafi ekki verið borin undir varnaraðila með skýrum hætti áður en stofnað var til máls þessa. Hefði það án efa orðið til þess að umboðs sóknaraðila hefði verið réttilega aflað áður en greinargerð varnaraðila var skilað. Þá hefði sóknaraðili einnig að öllum líkindum fengið í hendur öll þau gögn um lánveitinguna sem nú hafa verið lögð fram í málinu og þá getað gert upp við sig hvort hann teldi raunhæfan grundvöll undir málareksturinn.

Á hinn bóginn verður ekki fram hjá því litið að varnaraðili setur ekki fram skýra kröfu um frávisun málsins í greinargerð sinni. Þá hefur hann frestað fullnustuaðgerðum á meðan málið er rekið og virðist því hafa af því hagsmuni að leyst verði úr málinu. Þar sem öll gögn hafa nú verið lögð fram og hann hefur fengið fullt færi á að koma að sjónarmiðum sínum vegna málsins, verður talið ástæðulaust að vísa málinu frá, enda liggur skýrlega fyrir að ágreiningur er um kröfu sóknaraðila. Þar sem umboð lögmanns sóknaraðila hefur einnig verið lagt fram þykir rétt að úrskurðað sé efnislega um málið.

Sóknaraðili byggir kröfu sína á því að við útgáfu veðskuldabréfs hafi varnaraðili ekki virt reglur samkomulagsins og því séu fyrir hendi forsendur samkvæmt 36. gr. samningalaga til að víkja veðsetningunni til hliðar. Nánar tiltekið byggir sóknaraðili kröfu sína á því að hvorki hafi verið framkvæmt greiðslumat vegna lánveitingar til skuldara, sbr. 3. mgr. 3. gr. samkomulagsins né hafi sóknaraðila verið kynnt niðurstaða greiðslumats, sbr. síðari ml. 3. mgr. 4. gr. samkomulagsins. Því krefst sóknaraðili þess að veðábyrgð á eigninni hans að Y verði aflétt.

ÚRSKURÐARNEFND UM VIÐSKIPTI VIÐ FJÁRMÁLAFYRIRTÆKI

Samkomulag um notkun ábyrgða á skuldum einstaklinga, dagsett 1. nóvember 2001, tekur m.a. til þess þegar einstaklingur hefur gefið út leyfi til að veðsetja fasteign sín til tryggingar skuldum annars einstaklings, sbr. 2. gr. samkomulagsins. Samkvæmt 3. gr. samkomulagsins er fjármálafyrirtæki skylt að meta greiðslugetu greiðandanema ábyrgðarmaður óski sérstaklega eftir því með skriflegum hætti að svo verði ekki gert. Fjármálafyrirtæki er þó ávallt skylt að greiðslumeta skuldara þegar ábyrgð ábyrgðarmanns á skuldum viðkomandi skuldara nemur meira en kr. 1.000.000, sbr. 3. mgr. 3. gr. samkomulagsins.

Samkvæmt 3. mgr. 4. gr. samkomulagsins skal tryggt að ábyrgðarmaður geti kynnt sér niðurstöðu greiðslumats áður en hann gengst í ábyrgðina, enda liggi fyrir að greiðandi hafi samþykkt það. Bendi niðurstaða greiðslumats til þess að greiðandi geti ekki efnt skuldbindingar sínar, en ábyrgðarmaður óskar eftir að lán verði engu að síður veitt skal hann staðfesta það skriflega.

Framlagt fjárhagsyfirlit ber með sér að forveri varnaraðila hafi í raun framkvæmt greiðslumat umrætt sinn, en því er ekki haldið fram að fjárhagsyfirlitið hafi ekki verið útbúið vegna umræddrar lánveitingar. Niðurstaða þess er sú að nokkuð vanti upp á að lántaki og maki hans ráði við greiðslubyrði sína. Þetta er í samræmi við þá niðurstöðu sem kynnt er á skjalinu „Niðurstaða greiðslumats“. Það er ekki til marks um vönduð vinnubrögð að í prentaðri yfirlýsingu á skjalið er fullyrt að lántakandi geti efnt skuldbindingar sínar, en að handskrifaður texti snúi þeirri fullyrðingu síðan við. Allt að einu sýnir áritun sóknaraðila við þessa breytingu skýrlega fram á að hann var fyllilega meðvitaður um neikvæða niðurstöðu greiðslumatsins og ákvað að gangast í ábyrgðina þrátt fyrir hana. Í þessu sama skjali kom einnig skýrlega fram að meira en helmingi lánsfjárhæðarinnar yrði varið til greiðslu á skuldum lántaka hjá FF. Virðist sóknaraðili ekki hafa óskað eftir neinum frekari gögnum um greiðslumatið af þessu tilefni. Verður að hafna því að það sé ósanngjarnt af varnaraðila að bera umrædda veðsetningu fyrir sig vegna þeirra athugasemda sem sóknaraðili vill gera við lánveitinguna nú.

Ú r s k u r ð a r o r ð:

Kröfu sóknaraðila, A á hendur varnaraðila, F, um afléttingu veðsetningar á Y, er hafnað.

Reykjavík, 8. apríl 2016.

Haukur Guðmundsson

Geir Arnar Marelsson
Hildigunnur Hafsteinsdóttir

Jóhann Tómas Sigurðsson
Unnur Erla Jónsdóttir